

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

EVANGHELIA ÎMPĂCĂRII OMULUI CU DUMNEZEU PRIN POCĂINȚĂ

DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALII

(a *Întoarcerii Fiului risipitor*)

†) ÎNTÂIA ȘI A DOUA AFLARE
A CAPULUI SF. PROROC IOAN
BOTEZĂTORUL

A doua Duminică din perioada Triodului -
ca pregătire pentru urcușul duhovnicesc
al Postului Mare - prin pilda Fiului risipitor
(desfrânat) relatată de Sfântul
Evanghelist Luca, cap.15, 11-32,
ne arată cât de importantă și folositoare
pentru viața noastră este pocăința
trăită ca ridicare din păcat și stricăciune
și ca întoarcere în brațele iubitoare
ale Părintelui nostru ceresc.

Întoarcerea și regăsirea Fiului pierdut,
după ce acesta a experimentat drama
vieții sale, în înstrăinare de Casa
Tatălui său, în câmpul vicios al unei
libertăți greșit înțelese, sunt prezentate
de Sfânta Evanghelie ca o adevărată în-
viere din morți. „Fiul reîntors, mort era
și a înviat, pierdut era și s-a aflat.”

Aflăm din Evanghelie că un Tată avea
doi fii - sub chipul Tatălui îl vedem pe
Dumnezeu - iar cei doi fii ai săi ar putea
reprezenta două atitudini diferite și
marcante ale omului față de Dumnezeu,
Părintele său. Fiul cel mare este cel as-
cultător și fidel, care lucrează conștiincios
la curtea Tatălui său și împlinește întru
toate voia acestuia. Dimpotrivă, fiul cel
mic, ajuns în pragul maturității vrea în
mod liber să părăsească tihna și liniștea
căminului părintesc, să-și primească
partea de avere ce i se cuvine și să plece
singur departe și acolo să-și trăiască
într-o libertate pătimășă, înrobitoare și
devastatoare viața sa.

Iată, deci două feluri de oameni: cel
ascultător și necântitor și cel nărăvaș,
nestatornic, care trece peste orice pentru
ca să-și ducă viața sa în înstrăinare de
sălașul părintesc și într-o libertate
dezordonată care îl va aduce la marginea

prăpastiei și la limita demnității sale ca
om.

Tatăl le respectă celor doi fii libertatea
de a urma fiecare propriul lor drum în
viață: în ascultare, aproape de casa Ta-
tălui, sau în înstrăinare, departe, înrob-
it de patimi și plăceri. Deci, Tatăl nu-i
silește, le respectă opțiunile, chiar dacă
dorința celui mic îl surprinde, când într-o
zi îi cere partea de avere și strângând toate
pleacă departe. Pe tărâmul înstrăinat al
unei vieți cheltuită în anturaje și plăceri,
ajunge în curând părăsit de toți, desfigurat
de păcate, zdrențuros și rătăcitor.

Pentru o vreme este primit ca păzitor
la porci (chipul vieții tăvălite în noroiul
patimilor, precum fac porcii), dar nici
acolo nu primește să mănânce, nici măcar
din roșcovele pe care le mâncau porcii.
Când totul pare pierdut, când nu mai era
parcă nici o speranță în sufletul său, în
adâncul ființei sale se cutremură deodată,
își vine în fire și într-o clipă realizează
cine a fost el, ce a făcut până acum și în
ce situație jalnică a ajuns. E momentul
crucial al ridicării sale și al hotărârii de a

se întoarce acasă. „Mă voi întoarce la
Tatăl meu și Îi voi zice: Tată am greșit la
Cer și înaintea Ta; Am nesocotit cuvântul
Tău și am plecat de capul meu în lume”.
Am ruinat și cheltuit în păcate tot ce
mi-ai dat și am gustat amarul unei ex-
periențe dure, asta mi-a fost o lecție
pentru toată viața. Sunt fiul Tău. Iată,
acum m-am întors. Știu că Tu m-ai
așteptat, ai lăcrimat și acum te bucuri de
întoarcerea mea, nu-ți cer decât să mă
primești ca pe un argat al Tău, să lucrez
și eu ceva la curtea Ta. Cât de cutre-
murătoare e întoarcerea fiului, dar și po-
căința sa!

Tatăl nu-l dojenește, nu-i reproșează
viața cheltuită în desfrâu departe de casa
Sa, dimpotrivă, bucurându-se de regă-
sirea fiului, dă poruncă slujitorilor săi
să-l îmbrace în veșmântul cel nou, să-i
dea încălțăminte nouă și inel în dreapta
lui (inelul e simbolul restabilirii sale în
demnitatea de fiu) și să facă ospăț mare
tâind vițelul cel gras (simbol al lui Hristos
cel jertfit pentru noi).

Se cuvenea, deci, să se bucure toți de

întorcere fiului celui mic acasă. Căci acesta „Mort era și a înviat; pierdut era și s-a aflat”. Mai aflăm din textul Evangheliei că fiul cel mare, auzind că s-a întors fratele său acasă și că Tatăl cu bucurie l-a primit și face ospăț mare, nu voia să fie părtaş la acest moment de bucurie al întoarcerii fratelui său, ci a rămas închis în neiertare de frate, în egoismul unei ascultări rigide. Mai mult, reproșează Tatălui că se bucură și chiar face ospăț că

fiul cel mic s-a întors de pe cărările rătăcite ale vieții pe care o trăise până atunci. A rămas deci afară de camera comuniunii și iubirii părintești cu toate că Tată său îl ruga insistent să vină și el și îi spunea: „Toate ale mele sunt ale tale, dar se cuvine să ne bucurăm de întoarcerea fratelui tău mai mic și să o trăim cu toți ca pe o adevărată înviere din morți”.

Învățăm deci, din pilda Fiului risipitor, să ne îndreptăm și noi prin pocăință pașii

vieții noastre către Dumnezeu, să părăsim căile păcatului, ale patimilor și ale nedreptății și să alergăm spre Domnul și El ne va ieși în întâmpinare și cu brațele deschise ne va primi în căldura iertării și iubirii Sale milostive, ca un Părinte bun.

Să nu uităm că: „Bucurie se face în Ceruri pentru un păcătos care se întoarce prin pocăință.” (Luca 15,7). Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

ÎNTÂIA ȘI A DOUA AFLARE A CAPULUI SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Cinstitul cap al Sfântului Ioan Botezătorul a fost îngropat în loc ascuns de Irodiada, la castelul din Maherus, acolo unde se săvârșise uciderea. Despre aceasta știa Sfânta Ioana, soția lui Huza, dregătorul lui Irod Antipa, de care, în Evanghelia sa, Sfântul Luca pomenește ca fiind una dintre femeile mironosițe. După tradiție, ea ar fi luat în taină capul și l-ar îngropat la Ierusalim, în muntele Eleonului, într-un vas de lut.

Inochentie, unul dintre slujitorii lui Irod, și-a cumpărat un loc în Muntele Eleonului, și-a făcut o chilie și s-a retras în ea în chip sihăstresc. Vrând să-și zidească lângă chilie o bisericuță, a găsit capul Sfântului Ioan, însă imediat l-a îngropat la loc. După aproape 300 de ani, în zilele împăratului Constantin cel Mare (306-337), Sfântul Ioan Botezătorul a apărut în fața a doi călugări, poruncindu-le să sape și să dezgroape cinstitul său cap. Aceasta este prima aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul. Dar pe când călugării se întorceau cu capul sfântului într-un sac, s-au întâlnit cu un olar și i-au dat acestuia să care sacul. Pentru această neglijență, Sfântul Ioan l-a îndemnat pe olar să fugă cu sac cu tot. Olarul s-a învrednicit de multe binefaceri și a început să îl cinstească pe sfânt împreună cu familia sa. Apropiindu-i-se sfârșitul, olarul a dăruit racla cu capul sfântului surorii sale, prevenind-o să-l cinstească și să nu deschidă racla până când însuși sfântul îi va porunci.

Apoi racla a ajuns din mână în mână în grija unui monah pe nume Eustatiu. Acesta trăia într-o peșteră din apropierea orașului Emesa din Siria. Deși monahul Eustatiu era arian, la peștera lui se făceau minuni, datorită sfântului cap. Eustatiu a fost izgonit din peșteră și trimis în exil. În peștera lui au intrat ulterior niște monahi credincioși, care mai târziu au zidit în apropiere o mănăstire. În anul 452, arhimandritul Marcel, starețul acelei mănăstiri, a aflat capul sfântului în chip minunat, văzând foc mare la peșteră în timpul

cântării psalmilor, aceasta fiind cea de-a doua aflare a capului Sfântului Ioan. În anul 850, cinstitul cap a fost aflat pentru a treia oară în chip minunat, patriarhul Ignatie ducându-l în Constantinopol.

Capul Sfântului Ioan Botezătorul, după o peregrinare și mai multe aflări miraculoase, a ajuns în două părți. Partea occipitală se află la Moscheea Omeiazilor din Damasc, iar partea frontală la Catedrala din Amiens, Franța. De fapt, atunci când în secolul V a fost mutat capul Sfântului la Constantinopol de la Emesa, o parte a rămas la Emesa. Acea parte este acum la Damasc, iar cealaltă care a plecat la Constantinopol, se află acum la Amiens, furat de la Constantinopol de cruciați. Capul Sfântului de la Damasc face mulțime mare de minuni, atât creștinii cât și musulmanii rugându-se sfântului.

Și Părintele Sofian Boghiu, la sfârșitul anilor '70, a vizitat Moscheea Umayyad și s-a rugat înaintea moaștelor Sfântului Ioan Botezătorul păstrate aici.

Aici se fac multe minuni, povestea Părintele Sofian: «Am văzut și eu această moschee luxoasă, cu lampadare și covoare.

Este acolo un mic paraclis acoperit cu email verde și cu pereți de sticlă. Acolo, înăuntru este capul Sfântului Ioan Botezătorul. În jurul acestui paraclis stau foarte mulți orbi, în genunchi sau turcește, într-o tăcere care te uimește. Stau și nu văd nimic, dar ochii lor dinlăuntru sunt deschiși. Ei se roagă și foarte mulți se vindecă. Ce spun ei, numai Dumnezeu știe, dar, în mod sigur, primesc foarte mult ajutor de la capul Sfântului Ioan. Se revarsă foarte multe minuni de acolo asupra acestor musulmani. Vin și foarte multe femei musulmane, cu copii în brațe, și se sprijină de bara care înconjoară mormântul, aceluia sicriu. Îl înconjoară de trei ori, apoi pleacă la treburile lor, pleacă cu fața veselă. Pun și un fel de pomelnice într-un locșor anume de lângă acel sicriu. Sunt acolo grămezi de rugăciuni către Sfântul Ioan Botezătorul, este un semn de mare venerație pentru acest sfânt. Acolo vin mulți bolnavi, mai ales orbi. Te impresionează privirea lor, fixată undeva în gol... Am întrebat pe cineva: „Ce așteaptă aceștia, de stau aici de atâta vreme?” și mi s-a răspuns: „Foarte mulți dintre ei se vindecă”. ❖

SÂMBĂTA MORȚILOR, MOȘII DE IARNĂ

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, credincioșii aduc la Biserică ofrande pentru sufletele celor dragi. Astfel, în bisericile și cimitirele ortodoxe se va face pe 2 martie 2019 pomenirea celor adormiți. Această zi mai este cunoscută în Biserica Ortodoxă și sub denumirea populară de Moșii de iarnă.

răposaților și se roagă pentru ei zilnic, mai în toate slujbele sale, ca de pildă la Litie și Miezonoptică, dar mai ales la Liturghie. Aici pomenirea se face de mai multe ori, dar îndeosebi la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitutele Daruri și după Sfințirea Darurilor, în cursul rugăciunii de mijlocire generală pentru vii și morți, când preotul pomenește în taină pe toți repausații, cu cuvintele „Pomenește, Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dânșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale.”

Pomenirea morților se face mai ales sâmbăta

Biserica pomenește pe răposați în toate sâmbetele de peste an. Sâmbăta e ziua din cursul săptămânii închinată amintirii tuturor Sfinților și răposaților, deoarece cuvântul „Sâmbătă” (adică Sabat) înseamnă odihnă; e ziua în care Dumnezeu S-a odihnit după zidirea lumii și în care, deci, cerem și noi odihnă pentru cei răposați, după ostenele și alergarea din această viață și pentru că Sâmbăta e ziua în care Mântuitorul a stat în mormânt cu trupul, iar sufletul s-a pogorât la iad, ca să elibereze din el pe toți dreptii cei din veac adormiți.

Toate sâmbetele anului liturgic sunt închinare celor trecuți la Domnul, precum și tuturor sfinților, reprezentați de martiri, căci fiecare sâmbătă e în realitate o imitare a Sâmbetei Mari, iar moartea creștinilor e o icoană a șederii lui Hristos în mormânt. Sâmbetele anului liturgic sunt, așadar, consacrate unei comemorări generale și anonime care nu diferă deloc

în această privință de sâmbăta morților ce precede Duminica Lăsatului de carne, cu excepția faptului că aceasta din urmă e mai solemnă și consacrată exclusiv comemorării „tuturor părinților și fraților creștini ortodocși adormiți de la începutul veacurilor”.

În Sâmbăta lăsatului sec de carne (numită Moșii de iarnă), pentru că Duminica următoare este închinată pomenirii Înfricoșătoarei Judecăți și celei de A doua veniri a Domnului, la care ne vom înfățișa toți, facem rugăciune pentru răposați, ca Dumnezeu să se îndure de ei la Judecata de apoi. Pentru că mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru toți aceștia, ca să se bucure de fericirea veșnică. ❖

Una din cele mai des oficiate ierurgii din Biserica Ortodoxă Română este parastasul, iar în zilele în care se fac pomenirile de obște bisericile devin neîncăpătoare. De ce? Pentru că românii au un cult deosebit al moșilor și strămoșilor, dar și pentru că Sfintele Liturghii, parastasele și milosteniile sunt cele care mângâie și ridică sufletele celor adormiți.

Pomenirile individuale ale morților

Odată ce un om a adormit în Domnul – nu a murit sau mai rău, a trecut în neființă! – i se fac pomeniri individuale, mai ales la 3 și 9 zile, la trei săptămâni și 40 de zile, la 3, 6, 9 luni, la 1 an și mai apoi din an în an până la 7 ani. Biserica a rânduit pomenirea morților peste an, în special sâmbăta. Cei mai mulți creștini prăznuiesc Sâmbetele morților, respectiv Moșii de iarnă – înaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți din Perioada Triodului, Moșii de vară – înaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt, și Moșii de toamnă – în sâmbăta dinaintea cu o săptămână de începerea Postului Crăciunului.

Deosebit de important pentru sufletele celor dragi ai noștri plecați la Domnul este pomenirea lor la Sfânta Liturghie. Cu cât noi participăm mai des la Sfânta Liturghie în duminici și sărbători și îi pomenește pe cei adormiți în pomelnicul cu vii și adormiți pe care îl dăm la Altar, cu atât mai mult aducem sufletul în comuniune cu Hristos în Sfântul Potir.

Rugăciunile Bisericii

Biserica face și ea însăși pomenirea

Priveghere de toată noaptea

Vineri 8 martie 2018, vă așteptăm de la ora 22:30
la o slujbă de priveghere de toată noaptea.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24 FEBRUARIE - 3 MARTIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (a Înțoarcerii Fiului risipitor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 27 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 1 martie 2019	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 2 martie	06 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților - Sâmbăta morților Moșii de iarnă Vecernie
Duminică 3 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsatului sec de carne) Utrenia, Sfânta Liturghie

„Postul Paștelui, școala duhovnicească a Bisericii”

Sâmbătă, 9 martie 2019, la orele 18, va avea loc în biserica Șerban Vodă un eveniment cu totul special: invitatul nostru, Părintele Constantin Necula, ne va vorbi despre Postul Sfințelor Paști - care va începe curând - ca despre o adevărată școală duhovnicească.

Cunoscut în special tinerilor, căci lor le-a vorbit mai ales în sutele de conferințe pe care le-a ținut în toată țara, Părintele Constantin Necula ne face cinstea și bucuria de a fi alături de noi chiar la începutul urcușului duhovnicesc spre Sfintele Paști.

Vă așteptăm așadar să participați în număr cât mai mare la această întâlnire care va fi cu siguranță nu numai memorabilă, dar plină de învățăminte și bucurie creștinească. ❖

SFINȚII CUVIOȘI IOAN CASIAN ȘI GHERMAN DIN DOBROGEA

Biserica Ortodoxă îi cinstește pe Sfinții Ioan Casian și Gherman din Dobrogea la 29 februarie în anii bisecți, și la 28 februarie în ceilalți ani.

Sfântul Ioan Casian a trăit în secolele IV și V. S-a născut pe la anul 360, într-o familie de oameni de frunte, în Sciția Mică, pe plaiuri dobrogene, în Ținutul Casienilor. A primit o educație aleasă, poate la Tomis, căci cunoștea bine cultura greacă și latină. Se pare că a intrat de tânăr într-o mănăstire din regiune, dobândind aici și o pregătire teologică.

Pe la anul 380, însoțit de sora sa și de prietenul său Gherman, pleacă la Locurile Sfinte unde a trăit Mântuitorul. Se așează într-o mănăstire lângă Betleem, iar după cinci ani pleacă spre pustiu Egiptului, unde cei doi prieteni rămân șapte ani. După o scurtă reîntoarcere la Betleem, mai stau câțiva ani în Egipt, căutând desăvârșirea duhovnicească.

Siliți de împrejurări, Ioan și Gherman vin la Constantinopol pe la anul 400, unde îl cunosc pe Sf. Ioan Gură de Aur. Acesta îl hirotonește pe Ioan Casian diacon, iar pe Gherman preot. După ares-

tarea și exilul Sf. Ioan Gură de Aur, în anul 405 Casian și Gherman pleacă la Roma ca să îl roage pe papa Inocențiu I să-l ajute pe Sf. Ioan Gură de Aur. Intervenția papei n-are însă nicio urmare, iar cei doi rămân un timp la Roma. Se pare că aici a murit Cuviosul Gherman, căci nu mai avem nici o veste despre el.

Ioan Casian pleacă la Massilia, în sudul Galliei (azi Marsilia). Este hirotontit preot și întemeiază două mănăstiri, una de călugări și alta de călugărițe, pe la anul 415. Le dă aceleași rânduieli de viață ca cele pe care le-a cunoscut la Betleem și în pustuirile Egiptului. A murit probabil pe la anul 435. Curând, a fost cinstit ca sfânt, la început în Marsilia și în sudul Galliei, cu zi de prăznuire 23 iulie.

Cuviosul Ioan Casian este autorul primelor reguli monahale din Apus și a unor „Convorbiri cu Părinții” pe care el și prietenul său Gherman le-a avut cu monahi desăvârșiți din pustia Egiptului. Găsim în această carte întrebările celor doi prieteni și răspunsurile primite, deci un Pateric.

În aceste Convorbiri, Gherman este prezentat ca „sfânt”, ceea ce arată că Ioan Casian i-a păstrat aceeași admirație

și prețuire chiar și după moarte. Fără îndoială că și alți contemporani care-l cunoscuseră pe Cuviosul Gherman l-au socotit „sfânt”, atât pentru cultura lui, cât, mai ales, pentru sfințenia vieții sale. Din aceleași motive, în 1992 Sfântul Sinod a hotărât ca daco-romanul Gherman să fie trecut în sinaxarul sfinților români, alături de Sfântul Ioan Casian, și să fie prăznuiți împreună la 29 februarie. Sunt doi călugări învățați care au făcut cinste neamului nostru și care au adus o contribuție de seamă la formarea teologiei patristice și a spiritualității răsăritene.

Astăzi o parte din moaștele sale se află la mănăstirea sa din Marsilia, Abația Sfântul Victor. În țara noastră, în Dobrogea, în Ținutul Casienilor, în 2001 s-a ridicat o mănăstire cu hramul Sfântul Cuvios Ioan Casianul, iar nu departe se află o peșteră ce-i poartă numele. ❖

Noi hotărâri ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Sedința de lucru a Sfântului Sinod a avut loc în data de 21 februarie 2019. În cadrul căreia:

❖ Au fost apreciate acțiunile bogate și multiple realizate în Patriarhia Română în Anul Centenar 2018, care au culminat cu evenimentul sfințirii Altarului Catedralei Naționale din data de 25 noiembrie 2018; activitățile social-filantropice din B.O.R., în valoare de peste 114 milioane de lei (aprox. 24 mil de euro).

❖ Au fost apreciate activitățile ierarhilor și clericilor români în diaspora și în eparhiile din vecinătatea granițelor țării pentru păstrarea identității, spiritualității și culturii române.

Privitor la situația bisericească din Ucraina, s-a subliniat:

❖ De aproape 30 de ani trenează problema schismei din Ucraina, în care nu s-a făcut o mediere pan-ortodoxă precum în cazul schismei din Bulgaria. Constatându-se acest impas, Patriarhia Ecumenică a acordat „Tomosul de autocefalie” ierarhilor, clericilor și credincioșilor care se aflau în schismă cu Biserica Ortodoxă Rusă și cu întreaga

Ortodoxie, tomos acceptat doar de către ortodocșii ucraineni care nu se aflau în comuniune cu Patriarhia Moscovei. Problema unității ecleziale în Ucraina nu este rezolvată deplin și datorită faptului că aici există o mare populație de etnie rusă, în legătură directă cu Patriarhia Moscovei.

❖ Dat fiind situația bisericească tensionată din Ucraina, Sfântul Sinod al B.O.R. reiterează punctul de vedere exprimat anterior, adică recomandarea ca, prin dialog, Patriarhia Ecumenică și Patriarhia Moscovei să găsească o soluție a diferendului bisericesc amintit, prin păstrarea unității de credință, respectarea libertății administrativ-pastorale a clerului și credincioșilor din această țară (inclusiv dreptul la autocefalie) și restabilirea comuniunii euharistice. În caz de nereușită, este necesară convocarea unei sinaxe a tuturor întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe pe această temă.

❖ Pentru o decizie concretă și corectă, la o viitoare ședință a Sfântului Sinod se va ține seama cu prioritate de existența în Ucraina a 127 de parohii ortodoxe românești, mai ales în Bucovina de Nord, aflate în jurisdicția Bisericii Ortodoxe

din Ucraina - Patriarhia Moscovei. Se impune consultarea reală a acestor ortodocși români, preocupați de păstrarea identității lor etnice și lingvistice.

Este deci necesară obținerea de garanții scrise din partea autorităților bisericești și ale statului ucrainean că identitatea etnică și lingvistică a românilor va fi respectată, iar ortodocșii români să aibă posibilitatea de a se organiza într-un „Vicariat Ortodox Român” și a cultiva legături spirituale cu Patriarhia Română, pentru a fi sprijiniți prin trimiterea de cărți de cult și de teologie în limba lor maternă, adică limba română. În România funcționează deja din anul 1990 un „Vicariat Ortodox Ucrainean”.

❖ Patriarhia Română va solicita Patriarhiei Ecumenice o lămurire privind soluționarea problemei ierarhilor și preoților necanonici din Occident care au aparținut fostului „Patriarhat al Kievului”.

În urma consultărilor menționate mai sus, Sfântul Sinod va exprima poziția sa oficială privind situația Ortodoxiei din Ucraina. **(Informații din comunicatul Biroului de Presă al Patriarhiei Române)** ❖